

LBRIS

We know

books
Coordonator Leda Edge:

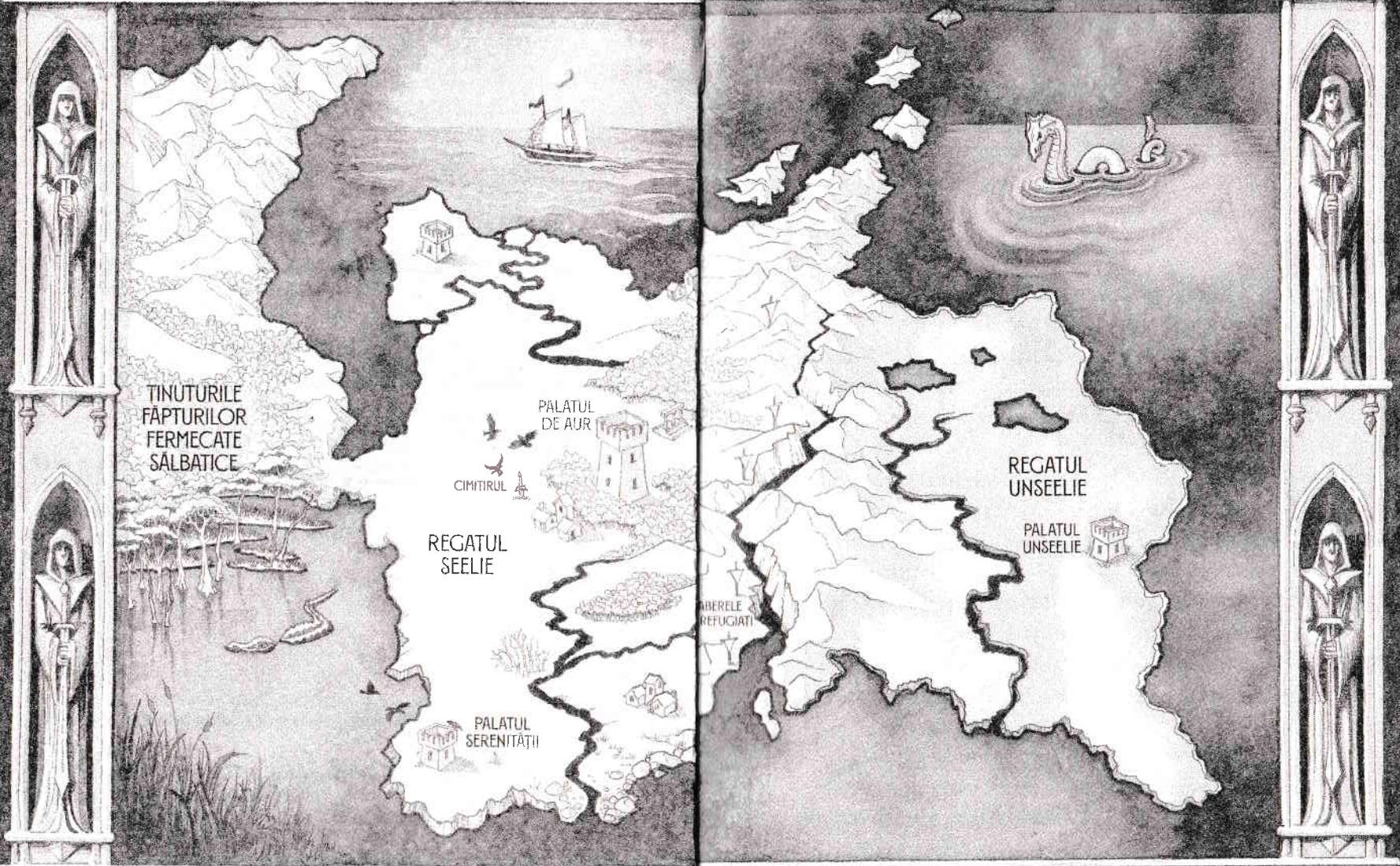
SHAUKI AL-GAREEB

LEXI RYAN

SUB ACESTE STELE BLESTEMATE

Traducere din limba engleză și note de
ROXANA BRÎNCEANU

LEDA EDGE

TINUTURILE
FĂPTURILOR
FERMECATE
SĂLBATICE

REGATUL
SEELIE

PALATUL
DE AUR

CIMITIRUL

PALATUL
SERENITĂȚII

TABERELE
REFUGIAȚII

REGATUL
UNSEELIE

PALATUL
UNSEELIE

CAPITOLUL UNU

JASALYN

MASCULUL PE CARE AM VENIT SĂ-L UCID E BEAT ATUNCI când îl găsesc. Stă tolănit pe o canapea încăpătoare în spatele unei berării subterane aglomerate, cu urechile de elf ieșind în evidență prin ciuful de bucle de un blond murdar.

Mă strecor prin mulțime și mă așez pe genunchii lui ca și cum am fi prieteni vechi.

— Bună, frumoaso! începe el, cu capul atârând într-o parte și zâmbetul la fel de amețit ca și cuvintele.

Dezamăgirea e o durere ascuțită și neașteptată în inima mea altminteri amorțită. Beția, ce păcat! Uciderea lui în stare de ebrietate nu va fi triumful pe care îl urmăresc. Sunt tentată să mă întorc altă dată, dar nu vreau să risc să pierd ocazia.

Îi înclin fața spre a mea, amintindu-mi fiecare cuvânt urât pe care l-a aruncat cândva de pe buzele lui prea frumoase de zână.

— Te-am căutat, Vahmer.

— Ești adevărată sau un vis? mă întrebă el.

Își ține privirea fixată la gura mea. Îi ofer cel mai vicios zâmbet de care sunt în stare.

— Tu ce crezi?

— Cred că, dacă e un vis, nu vreau să mă trezesc.

Îi cuprind falca și îl mângâi pe obraz cu degetul mare.

— Nu-ți face grijă! șoptesc. N-o să te trezești.

Cu doar trei ani în urmă, fapturnile fermecate din această încăpăre, cei mai răi și mai lacomi cetățeni ai Regatului Unseelie¹, se bucurau de bogății ilicite sub domnia lui Mordeus. Când el a murit, iar sora mea a preluat tronul, au fugit ca șobolanii de soare, ascunzându-se și acumulându-și bogățiile, plănuiind să o răstoarne pe regina legitimă.

Aici, în cele mai adânci peșteri ale celui mai întunecat munte, aceste făpturi trăiesc ca niște regi. Organizează petreceri în care plăcerea este scopul, iar cruzimea este actul secundar.

— Spune-mi ce vrei! zice el, cu atenția încă fixată la buzele mele. Tot ce am e al tău. Tot ce nu am, îți voi aduce.

Ce cuvinte dulci de la o gură care mi-a scuipat în apă doar ca să mă vadă cum plâng! Ce privire flămândă din partea unor ochi care dansau amuzați în timp ce colega mea de celulă îmi făcea desene însângerate în carne cu un cuțit!

Fără inelul cu piatra lunii pe deget n-aș fi fost capabilă să-l tolerez atât de aproape, dar bijuteria aceasta mă vrăjește la fel de mult pe mine ca și pe cei aflați în prezența mea.

Mă ridic din poala lui și mă depărtez de el.

— Singurul lucru pe care îl vreau este să vii cu mine.

Mă urmează, iar ceilalți petrecăreți ne privesc cu ochi strălucitori ca stelele, dorindu-și să fie și ei la fel de norocoși.

Ca în fiecare noapte în care îmi caut dușmanii, buzele îmi sunt roșii ca sângele. Le-am vopsit înainte de a-mi părăsi camerele pentru a-mi aminti de puterea lor mortală. Nici machiajul,

¹ Fapturnile fermecate din folclorul britanic sunt clasificate în două categorii importante: Seelie și Unseelie. Zănele Seelie sunt în general binevoitoare și caută protecția oamenilor, pe când Unseelie au înclinație către partea întunecată. Însă ambele categorii pot fi ambivalente moral și periculoase.

nici mantia cu glugă nu-mi ascund înfățișarea. Nu e nevoie. Inelul magic de pe degetul meu îi farmecă pe toți cei din jur. Nu mă vor recunoaște. Vor fi prea vrăjiți ca să se gândească de ce chipul meu le pare familiar.

— Merg eu cu tine, latră un gnom cu pieptul cât un butoi. El nu-ți poate da nimic din ce merită să capeți.

O femeie frumoasă, cu părul alb, întinde o mână delicată și palidă spre mine.

— Ba nu, ia-mă pe mine în locul lui!

Mulțimea se repede spre noi.

Făpturile acestea nu mă vor atinge. Vor să o facă, dar nu ar îndrăzni fără porunca mea.

— Rămâneți cu toții aici! rostesc dulce. Mă întorc mai târziu.

E foarte tentant să le otrăvesc vinul și să le poruncesc tuturor să bea, dar pe ei nu i-am mai văzut niciodată până acum. Nu cunosc atrocitățile pe care le-au comis. Oricine face parte din această mulțime este, fără îndoială, vinovat de multe, dar, chiar și cu această inimă rece, nu voi executa pe cineva fără motiv. *Nu voi fi asemenea lor.*

Îmi conduc prizonierul pe scări și la suprafață, pe strada udă de ploaie. Aerul e rece în seara asta, promițând o iarnă timpurie. Eu *tânjesc* după iarnă. După frigul aprig. După gheață. După amorțeala care îmi cuprinde degetele de la mâini și de la picioare.

În această iarnă, datorită inelului de pe degetul meu, voi avea o inimă pe măsură.

— Sunt foarte puternic, îmi spune noua mea victimă. Puternic și important. Aș putea avea mare grijă de tine.

Mă răsucesc spre el.

— N-ai avut grijă de Crissa când a fost prizonieră în temnițele lui Mordeus. Strâmb din buze și mijesc ochii înainte să adaug: Ai rănit-o.

— Cine-i Crissa?

Bineînțeles că nu-și aduce aminte de ea! Pentru fapturnle fermecate, oamenii sunt neimportanti.

— Era fata cu care am împărțit celula.

— De ce-ți faci atâtea griji pentru un „om”?

O spune ca și cum s-ar întreba de ce îmi fac griji pentru un gunoi.

Cu toții eram jucării ieftine pentru el, iar folosirea magiei lui pentru a o controla, făcând-o să mă taie fără să se poată stăpâni, nu era nimic mai mult decât un joc.

— A fost prietena mea.

El clătină din cap.

— Erau o mulțime de prizonieri în temnița aia. N-aș fi rănit pe nimeni dacă aș fi știut că e prieten cu tine.

— I-ai făcut rău. Ai făcut-o să plângă și apoi ai luat-o.

Fruntea i se încrețește și buza inferioară îi tremură.

— Îmi făceam datoria, dar, dacă aș fi știut că o vrei în siguranță, nu aș fi predat-o niciodată regelui. Aș fi fost pedepsit, dar pentru tine aș accepta orice pedeapsă.

— Unde a dus-o Mordeus? A ucis-o?

Crissa mi-a spus că n-ar face asta. Mi-a spus că pentru el valorează mai mult vie decât moartă. Era cât se poate de sigură că urma să fie salvată.

— Trebuie să știu dacă trăiește și unde pot să o găesc.

Făptura fermecată cu ochi verzi din fața mea nu este primul paznic pe care l-am găsit de când am dobândit acest inel și nici nu va fi primul sau ultimul care îmi va cunoaște mânia, dar el este cel care mi-a luat prietena. El este cel care îmi poate spune unde se află.

— Am dus-o la rege. Poate că el îți poate spune unde e.

Mă încrunt.

— Regele e mort.

Sora mea l-a ucis cu mâna ei după ce m-a eliberat din temnița lui.

Ochii lui se aprind.

— Tu habar n-ai! Regele nostru trăiește! Zeii ne-au ascultat și ni l-au dat înapoi!

— Așa ceva nu-i posibil.

Cuvintele îmi răsună tăios în liniștea nopții.

— Ba este. Mordeus a fost înțelept și s-a pregătit pentru orice eventualitate. N-ar fi trebuit să ne îndoim vreodată.

Frica este o daltă care îmi cioplește inima înghețată.

Îmi smulg inima înapoi și o închid acolo unde îi e locul.

Zâna se întinde spre mine, dar se oprește cu mâna foarte aproape de umărul meu.

— Ești supărată pe mine?

— Sunt. Tu ești motivul pentru care prietena mea plângea și tremura în întuneric. Tu ești motivul pentru care ea e pierdută pentru mine.

Fața i se schimonosește.

— Îmi pare rău! Îmi pare tare rău! N-am știut, scâncește el, cu lacrimile strecurându-i-se pe la coada ochilor.

Aș fi vrut să-l văd așa în temniță, implorând. Dezaprobarea mea îl rănește. Cât timp port acest inel, ar face orice să-mi fie în grații.

— Spune-mi ce vrei! mă imploră. Orice.

Se face târziu. Prea curând va răsări soarele, iar sora mea mă va căuta – va căuta fetița slabă și speriată care se așteaptă să trăiască în această piele. Așa că nu rezolv treaba asta cum aș prefera. Flutur din gene și strâng în pumn țesătura de pe pieptul tunicii lui.

Buzele mi se curbează și privesc cum durerea lui de inimă se risipește. Zâmbetul meu îl face fericit. Îl îndeamnă să creadă că a făcut ceva bine.

— Există un singur lucru pe care îl vreau, adaug, aplecându-mă mai aproape.

— E al tău.

I s-a tăiat răsuflarea. E disperat după porunca mea.

— Ce anume?

— Un sărut.

— Mulțumesc!

Expiră, ușurat și recunoscător. I-am dat permisiunea să ia ceea ce și-a dorit de când a pus ochii pe mine.

Aici e adevărata magie. În momentul în care aceste buze roșii le ating pe ale lui.

Respirația i se oprește. Buzele i se desfac de groază și viața îi părăsește ochii. Devine o greutate neînsuflită – moartea sprijinindu-se de mine. Acum zâmbesc sincer. Nu-i mai poate chinui pe cei mai slabi decât el. Nu mai poate găsi plăcere în durerea altora.

După ce îi dau drumul la cămașă, trupul său fără viață cade la pământ.

Îi tai o mână de bucle cu pumnalul meu, apoi mă strecor la fel de discret cum am venit, știind că zânele din berăria de jos nu-și vor aminti de vizita mea sau de femeia cu părul castaniu și chipul prințesei umbrelor.

Camerele mele sunt păzite împotriva călătoriei goblinilor, așa că îmi pun goblinul să mă ducă într-o zonă izolată din capătul îndepărtat al terenurilor palatului. Soarele nu a început încă să se înalțe, dar aleile sunt străjuite de torțe ce luminează fața plină de negi a însoțitorului meu.

Gommid este cu o jumătate de metru mai scund decât mine, cu o burtă mare, un nas umflat și o limbă pe care nu reușește să o țină în interiorul gurii pline de dinți. Se uită la inelul meu magic și clatină din cap.

— Poate ar trebui să înveți să-ți înfrunți dușmanii fără cărja aia malefică, zice.

Îl ignor. Nu știu de ce inelul nu-i afectează pe goblini, dar îl cunosc pe Gommid suficient de bine ca să știu că secretele mele sunt în siguranță cu el, așa că nu-mi fac griji în privința asta.

Bag mâna în buzunar și recuperez pumnul de bucle ale victimei mele – plata lui Gommid –, dar le țin departe de el.

— Un mascul cu care am vorbit în seara asta mi-a zis că Mordeus s-a întors. A spus adevărul?

— Întrebi despre sinceritatea masculului pe care l-ai ucis?

Adulmecă și își atinge vârful nasului cu limba lui lungă.

Nu ar trebui să fiu surprinsă că știe cum mi-am petrecut noaptea. Goblinii sunt păstrătorii secretelor în acest tărâm și întotdeauna știu mai mult decât vor să împărtășească. Sora mea mi-a spus că toate cunoștințele lor sunt colective. Ce știe unul, știu toți. Nu m-a avertizat ca să-mi spună că sunt o resursă utilă, dar întotdeauna m-am întrebat ce fac ei cu toate aceste informații. Nimeni nu știe cu adevărat de partea cui se află loialitatea goblinilor.

Ridic din umeri.

— E adevărat?

— Dreptul surorii tale la tron e asigurat. Nu te agita!

Mă încrunt.

— Nu mi-e frică.

— Oh? De asta porți inelul și îți vânezi dușmanii în crucea nopții? Mai trebuie să te avertizez încă o dată? Trebuie să fii mai mult tu însăși decât Doamna Fermecătoare, altfel ea te va controla.

Mă retrag un pas, întorcându-mă cu spatele spre palat.

— N-am chef să primesc lecții de la o creatură care face favoruri pentru unghii și șuvițe de păr.

Cu un mormăit, îmi smulge din mână ghemul de bucle și dispare.

Nu mă deranjez să intru pe furiș în Palatul de la Miezul Noptii. Nu e nevoie când port inelul. Intru direct pe ușile dinspre grădini în sala de est, unde servitorii au început deja să se pregătească pentru ziua de azi. Le simt ochii ațintiți asupra mea în timp ce străbat agale bucătăria și urc scările înguste pentru personal.

— Aș considera-o o favoare personală.

Mă opresc auzind glasul surorii mele venind dintr-una dintre sălile mici de consiliu de la etajul al doilea.

— Nu-i nevoie să ceri, se aude spunând cineva – o voce masculină cunoscută.

Ies de pe casa scării și ajung chiar în fața ușii întredeschise. Zăresc capul întunecat al regelui Făpturilor Fermecate Sălbatice. E așezat la o masă lungă de lemn, cu spatele la mine. Sora mea se plimbă prin partea opusă a încăperii, cu buclele ei roșu-aprins curgându-i pe spate.

— O să faci un șant în podea dacă continui așa, îi spune Misha. Stai jos și respiră!

Ea se întoarce cu fața la el, așa că mă retrag din raza vizuală, în cazul în care ochii îi rătăcesc spre ușă.

— Nu pot să mă concentrez asupra îndatoririlor când sunt atât de consumată de grija pentru sora mea.

Tresar. Își face griji *mereu* pentru mine, și urăsc asta. Urăsc că i-am provocat atâta suferință și durere în puținii ei ani de viață.

— Au trecut *trei* ani, continuă sora mea, disperarea făcând-o să târăgăneze cuvintele, dar umblă cu aceeași groază în ochi pe care o avea imediat după ce a fost eliberată de Mordeus.

— Sora ta este întotdeauna binevenită la curtea mea, spune Misha. Poate să rămână oricât de mult dorește.

Să rămân în Ținutul Făpturilor Fermecate Sălbatice? Sora mea plănuiește să mă alunge?

Brie își încrucișează brațele.

— N-o să vrea să rămână. Tot ce vrea e să stea în camera ei, să se ascundă, să doarmă și să pretindă că nu mai are câteva luni până să devină zână.

O mână cafeniu-deschis se întinde spre ea, iar eu îmi dau seama că partenerul surorii mele, regele consort Finnian, trebuie să fie la capătul mesei pe care n-o văd. Îi mângâie încheietura cu degetele. Sora mea se uită în direcția lui și dă din cap. Văd cum o cuprinde calmul. Finn o liniștește, îi aduce alinare și pace și, la nevoie, propria lui putere. Îl iubesc pentru asta. Chiar dacă e zână.

— Va trebui să fie de acord cu asta, spune Misha. Nu sunt interesat să o țin captivă.

— Va fi, zice Finn. Dacă Brie îi explică limpede că asta vrea ea.

— O să ne dea de înțeles că nu-i place, îi spune Brie lui Misha. Dar cred că tu ai putea s-o convingi. Zâmbește vag și completează: Așa cum ai făcut cu mine nu cu mult timp în urmă.

— O să fac tot ce pot, dar o cunoști pe sora ta. Nu e foarte... *deschisă* la prietenie. Dar o să încerc.

— Mă tem că trebuie să-ți cer mai mult decât prietenia, Misha. E nevoie să-i oferi un țel. Altfel, va face la castelul Craige același lucru pe care l-a făcut aici timp de trei ani.

Misha se lasă pe spate în scaun.

— Și ce te îndeamnă să crezi că eforturile mele de-a o determina să-și trăiască viața vor funcționa mai bine decât ale tale?

Brie rânjește.

— E prea cumsecade să te refuze.

„Cumsecade.” Abia îmi pot înabuși pufnetul disprețuitor. Tocmai am privit viața scurgându-se din ochii unui mascul, iar pentru mine asta a fost de departe cea mai plăcută parte a săptămânii. Faptul că ei cred că sunt „cumsecade” dovedește că nu mă cunosc deloc.

— Ai ceva în minte? întreabă Misha.

— Poate fi orice. Implic-o în guvernarea de zi cu zi a ținutului! Ia-o cu tine când călătorești! Scoate-o afară! *Orice*.

— Și tu ești sigură că n-ar fi mai în siguranță încuiată în camerele ei, aici?

— Dacă zvonurile sunt adevărate, zice Brie, suspectez că Mordeus va rămâne în Regatul Unseelie, unde poate să adune adepți și să-și tragă putere din pământ. Cunoaște regatul și palatul ăsta mai bine ca oricine și știe clar de ce sunt în stare ca s-o protejez. Nu pot să risc să fiu din nou motivul pentru care ea are de suferit și nici să pun regatul în primejdie dacă se întâmplă ceva rău, iar Mordeus reușește să pună din nou mâna pe ea.

Mordeus? Sunt ultima care află zvonurile?

Trebuie să fi scos vreun sunet, fiindcă Misha și Brie își întorc capetele spre mine.

— Jas! scâncește sora mea, ocolind masa în fugă ca să deschidă ușa și să mă salute, iar tenul palid i se înroșește când mă vede. De ce nu ești în pat?

Frec cu degetul mare inelul înfipt ferm pe degetul mijlociu, o reamintire că niciunul dintre ei nu-și va aduce aminte de această întâlnire.

— Nu puteam să dorm.

— O să-ți chem camerista. Ea poate să-ți...

— Te rog, nu! S-a întors Mordeus?

— Circulă zvonuri, răspunde Misha, ridicându-se și apropiindu-se. Ești uluitoare, adaugă, plimbându-și privirea peste mine. Pot să îndrăznesc să te invit la o plimbare?

Brie îi aruncă o privire nedumerită.

— Mă ocup eu.

Îmi dau ochii peste cap. Inelul e eficient, însă uneori rezultatele sunt... absurde.

— Concentrați-vă! le cer. Spuneți-mi ce știți despre Mordeus!

Brie se uită atât la Misha, cât și la Finn, care s-a ridicat în picioare să se apropie, dar amândoi sunt sub vraja inelului meu și nu-i oferă niciun ajutor. Ea oftează.

— Sursele mele îmi spun că adepții săi au vorbit despre întoarcerea lui – o presupusă înviere. În clipa de față avem spioni pe teren, încercând să aflăm mai multe, dar nu vreau să-ți faci griji în privința asta.

Îmi înclin capul și o studiez. Pare a fi ea însăși. Aproape ca și cum nu ar fi afectată de inel.

Nu am timp să mă gândesc la ce ar putea însemna asta. Finn se apropie de noi, iar când îi întâlnesc ochii argintii, un fior de repulsie îmi străbate șira spinării.

Îmi mut privirea și mă concentrez la bucele lui întunecate, atât de diferite de părul drept, brăzdat de argint, al maleficului său unchi, Mordeus.

Finn face un gest către scaunul său.

— Te rog, stai pe locul meu! Să-ți aduc niște ceai.

— Nu, mulțumesc! Sunt obosită și vreau să mă întorc în pat.

— Te conduc eu, intervine Misha, cu ochii strălucitori. Vreau să mă asigur că totul în camera ta este așa cum îți place.

— Rămâneți cu toții aici și terminați-vă întâlnirea! Fac un pas înapoi spre casa scării și completez: Oricum nu m-ați văzut niciodată.